

Чудѣхъ се, отъ дѣ знаешъ ти, че азъ съмъ непослушенъ и какъ ще ме обичатъ другаритѣ ми, като имъ обаждашъ, че не съмъ добро момче?

Азъ не те обичахъ. Бояхъ се отъ тебе, да не обадишъ още нѣщо лошо за мене. Но ти ме хвана за ржката, когато удари звънеца, заведе ме на двора. Тамъ тичаха много дѣца. Бѣше весело. И мене ми стана драго.

Четери години стана отъ тогази. Ние двама не сме се дѣлили. Учехме се, играехме, отивахме и дохождахме двамина въ училище.

Днесъ ни дадоха свидѣтелствата. Ние нѣма вече да ходимъ въ нашето училище. Мене ми е свидно да го напусна. Мили ми сж и другаритѣ, и нашия добъръ учителъ, и нашитѣ игри, а най-много ми е мжчно за тебе... Ти ще идешъ въ града, тамъ да се учишъ, мене може и да забравишъ. Пъкъ азъ отивамъ още утрѣ съ овцитѣ. Въ поле широко, на зелената морава, подъ нѣкой дърво лиснато на сѣнка ли си почивамъ, или при бистро изворче моренъ се спра съ кривака и съ вѣрни псета овчарски, сѣ тѣзъ спомени другарски, другарче мило, ще пълнятъ сърдце ми младо игриво.

В. Благовѣа.

